

Přednášky modlitebního týdne 2007

SLOVA NADĚJE

**„Vaše srdce ať se nechvěje
úzkostí! Věříte v Boha,
věřte i ve mne. V domě
mého Otce je mnoho
příbytků; kdyby tomu tak
nebylo, řekl bych vám to.**

**Jdu, abych vám připravil
místo. A odejdu-li, abych
vám připravil místo, opět
přijdu a vezmu vás k sobě,
abyste i vy byli, kde jsem já.“
(J 14,1-3)**

PŘEDNÁŠKY MODLITEBNÍHO TÝDNE 2007

Úvodní slovo předsedy Generální konference Jana Paulsena

Stěží najdeme mezi adventisty sedmého dne známější biblickou pasáž než J 14,1–3. Tento text vyjadřuje naši naději velmi výstižným způsobem. Ježíš Kristus svému lidu slibuje „nový domov“. Skrze tato slova nás Ježíš povzbuzuje na naší pouti na tomto světě. V dnešní společnosti hrají důležitou roli média a informace. Žel, většinou nám předávají zprávy o utrpení, neštěstí, smrti. Ale právě dnes je nutné, aby zazněla slova o naději a útěše. A Ježíš nám právě taková slova naděje dal.

Verše v J 14,1–3 obsahují protiklad mezi odchodem a návratem, mezi loučením a shledáním. Jsou naplněny emocemi přátelství a lásky, ale také strachem z nejistoty, které přináší odloučení. Ježíš nás nabádá, abychom udržovali naději na jeho návrat živou.

Ježíš se snažil utěšit učedníky tím, že k nim „promlouval slova naděje a povzbuzení. „Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí! Věřte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce je mnoho příbytků; kdyby tomu tak nebylo, řekl bych vám to. Jdu, abych vám připravil místo. Jakou útěchou by pro nás měla být tato slova! Pomyslete na to, co teď Kristus dělá v nebesích – připravuje příbytky pro své děti.“ (Ellen Whiteová, Sermons and Talks, 2. díl, str. 145)

Zamyšlení autorů v těchto přednáškách modlitebního týdne jsou založena na pasáži v J 14,1–3. Jsem přesvědčen, že je pro nás dobré, když se znovu budeme zabývat těmito texty, když si znovu připomeneme své duchovní kořeny a důvody naší existence.

Rád bych vyzval všechny členy církve, aby si znovu připomněli zaslíbení, které nám Ježíš dal v J 14,1–3. Čtěte si tento text v soukromí při svých osobních modlitebních ztišeních, během rodinných pobožností, při bohoslužbě. Naslouchejme mu společně a dovolme živé moci Božího slova, aby na nás působila a obnovila naše očekávání brzkého druhého příchodu Ježíše Krista. Znovu se odevzdejme našemu Pánu.

*Jan Paulsen,
předseda Generální konference
Církve adventistů sedmého dne*



A handwritten signature in dark ink, reading "Jan Paulsen". The script is cursive and elegant.

SLOVA NADĚJE

PŘEDNÁŠKY MODLITEBNÍHO TÝDNE 2007

Technická redakce 
Vydal Advent-Orion, spol. s r. o.
Roztocká 5, Praha 6
Vydání první, Praha 2007
Vytiskly Těšínské papírny, s. r. o.
ISBN 978-80-7172-046-1

Úvod

V září 2006 jsem zavolaal svému příteli do městečka Manado v Indonésii, kterému zemřela manželka na rakovinu. Když jsem naslouchal slovům svého přítele, jehož život byl poznamenán ztrátou milované ženy, na mysli mi přišel verš, ve kterém Ježíš Kristus říká: „Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí! Věřte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce je mnoho příbytků; kdyby tomu tak nebylo, řekl bych vám to. Jdu, abych vám připravil místo. A odejdu-li, abych vám připravil místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já.“ (J 14,1–3)

Náš nebeský Otec ví o našich zápasech a nástrahách v životě, jimž musíme čelit. Bůh je zarmoucen, když vidí, že jeho děti nějak trpí. Proto připravil plán – chystá pro nás nový domov. Říká: „Hle, všechno tvořím nové.“ (Zj 21,5)

Dosud ještě čekáme na splnění tohoto zaslíbení zde na zemi. Náš Otec nás vybízí, abychom mu důvěřovali. Někdy se nám může zdát, že již dlouho nejde, trápíme se zdánlivým zdržením jeho příchodu. On nám však říká: „Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí!“

Nemáme žádnou jinou naději kromě té, že Ježíš znovu přijde. K ní upínáme svá očekávání, když zde na zemi

prožíváme trápení a bolest. Pavel napsal: „Co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují.“ (1 K 2,9).

Když přemýšlím o místě, kde „smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude“ (Zj 21,4), naplňuje mě to radostí. Je skvělé, když můžeme s lidmi, které máme rádi, strávit víkend nebo dovolenou. Představme si ale, že s Ježíšem a svými milovanými strávíme tisíc let a potom celou věčnost! „Blahoslavený a svatý, kdo má podíl na prvním vzkříšení! Nad těmi druhá smrt nemá moci, nýbrž Bůh a Kristus je učiní svými kněžími a budou s ním kralovat po tisíc let.“ (Zj 20,6).

*Pardon Mwansa, zástupce
předsedy Generální kon-
ference Církve adventistů
sedmého dne v Silver Springs
v Marylandu*



První sobota

„Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí!“

TAJEMSTVÍ POKOJE

Slova jsou jako šuplíky, do kterých dáváme nějaký význam. Používáme je, když se s někým chceme podělit o své myšlenky. Slova jsou doprovázena pocity a emocemi. Mohou povzbuzovat, obohacovat, ale také zraňovat druhé. Záleží na tom, jak je používáme. Slova, která zraňují, však nejsou pravými slovy, ale falešným obrazem toho, co Bůh se slovy zamýšlel. Naopak, slova naděje naplňují život smyslem a pocity radosti. Protože Ježíš chodil po tomto světě a znal problémy lidí, říkal slova naděje, která potřebujeme. V J 14,1–3 jsou zaznamenána slova Ježíše Krista, která začínají výzvou: „Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí!“

NADĚJE NÁS MOTIVUJE

Bible obsahuje velké množství textů, které nás usměrňují v mnoha aspektech našeho života. Motivují nás k formování našeho charakteru, k vytváření hranic, které potřebujeme, abychom mohli prožívat dobré vztahy s druhými lidmi i s naším Pánem Ježíšem Kristem. Tyto rady přispívají k tomu, abychom si v životě správně zvolili to podstatné, a tak se připravili na budoucnost.

Bůh nás stvořil jako bytosti se svobodnou vůlí. Jeho rady, které nám dává v Bibli, nás motivují dělat správná rozhodnutí, volit dobro a vyhýbat se zlu. Tyto rady, pokud je přijmeme a snažíme se podle nich žít, mohou do našeho života přinést pokoj. Ježíš vedl své učedníky a dnes vede i nás, abychom pochopili podstatu křesťanského života.

Ježíš věděl, že jeho zjetí a smrt budou pro učedníky časem zkoušky. Budou opuštění, vystaveni pochybnostem.

Proto je již dopředu upozornil na tuto skutečnost, radil jim, jak se zachovat. Ale tyto rady jsou určeny i nám všem, kteří také žijeme v nepřítomnosti Pána ve světě, který je plný zmatku a nejistoty a který stále ohrožuje naše odevzdání se jemu.

V našem životě můžeme prožívat problémy a trápení. Stejně to prožívají i lidé kolem nás. Ježíš to věděl, když řekl: „Ve světě máte soužení.“ (J 16,33) „Svět“, o kterém Ježíš mluví, je ve vzpouře proti Bohu. Jeho lid v tomto světě žije ve stavu očekávání, žije nadějí, že se vzkrísený Spasitel znovu vrátí.

NADĚJE NÁS MŮŽE OSVOBODIT OD TRÁPENÍ

Ježíšovy rady mají výchovnou funkci. Ježíš se snaží své následovníky naučit, jak žít mezi okamžikem jeho odchodu a okamžikem jeho návratu. Proto musíme pozorně naslouchat jeho slovům naděje.

„Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí“ Ježíš se zajímá o naše emoce. Naše emoce jsou pro něj důležité, protože jsou součástí naší mnohostranné a podivuhodné bytosti. Je pravdou, že jsou nakažené hříchem, proto lidé někdy reagují naprosto nerozumně. Ale Ježíš nám ve slovech „...ať se...“ naznačuje, že emoce mohou být pod kontrolou. Z kontextu této pasáže je jasné, že tato kontrola je možná skrze slova naděje, která s námi Ježíš sdílí ve svém zaslíbení o blízkém návratu.

Naše srdce by se mohla chvět úzkostí ve světě plném problémů, ale Ježíš říká, že to tak být nemusí. „Chvět se úzkostí“ znamená být znepokojen, rozrušen a vyveden z míry. Ježíš tento stav umisťuje do „lidského srdce“. V Bibli je srdce symbolem našeho nitra, středem naší bytosti – místem, kde přemýšlíme, analyzujeme a činíme rozhodnutí. Pokud je tento střed naší osobnosti ve zmatku, budeme dezorientovaní ve všech aspektech našeho života. Výsledkem bude zmatený, nestálý život bez ukotvení a cíle. Ježíš chce být středem našeho života, chce být v našem srdci.

Spojení „chvět se úzkostí“ popisuje výsledek činu nebo vliv vnější síly na konkrétní objekt. Například, když jsou vody rozbouřené nebo rozvířené nějakou vnější mocí (J 5,7). Ježíš nám říká, abychom nedovolili vnějším okolnostem života v tomto světě určovat, jak bychom měli žít. Uprostřed zmatku, neklidu a rozruchu

máme zůstat pevně ukotveni slovy naděje v Kristu. To je pravý pokoj.

Ačkoliv ve světě zakoušíme trápení, v Kristu můžeme mít pokoj (J 16,33). On je jediným zdrojem pokoje. V Písmu je „pokoj“ víc než jenom nepřítomnost boje. Označuje život, který funguje podle Božích představ. Znamená to, že člověk je v jednotě s Bohem skrze Ježíše Krista. Znamená to, že nám Ježíš nově uspořádal náš život a uzdravil nás. Znamená to také, že žijeme pokojně se svými blízkými, lidmi kolem nás.

CO ZNAMENÁ SLOVO „NADĚJE“?

Slovo „naděje“ má základ v zachraňující smrti Ježíše Krista. Ježíšovy rady jsou smysluplné jen tehdy, pokud jsou spojeny s jeho obětí za nás. Na otázku: Proč bychom se neměli znepokojovat? nám Ježíš nedává žádnou psychologizující odpověď jako například: Protože je to dobré pro vaše duševní zdraví – přestože i to je užitečná odpověď. Jde hlouběji a prohlašuje: Protože já jsem trpěl za vás.

Když Ježíš očekával dramatickou zkušenost kříže, řekl svým učedníkům: „Nyní je má duše sevřena úzkostí. Mám snad říci: Otče, zachraň mě od této hodiny? Vždyť pro tuto hodinu jsem přišel. Otče, oslav své jméno!“ (J12,27.28) Úžasná láska! Ten, kdo nás nabádá „vaše srdce ať se nechvěje úzkostí“, řekl učedníkům: „Nyní je má duše sevřena úzkostí.“ Vzal to, co bylo naše, aby nás osvobodil. Vzal na sebe náš nepokoj, ústaranost našeho ducha, náš vnitřní zmatek pocházející z pocitu oddělení od Boha. Plně toto oddělení od Otce zakusil při utrpení na kříži.

Ježíš nám říká, že jeho odchod není skutečné odloučení, protože jsme spojeni poutem lásky. Právě odloučení Ježíš zakusil na kříži. Naše srdce se nemusí chvět úzkostí, protože se Ježíšovo srdce chvělo úzkostí za nás. Díky jeho oběti můžeme v životě zakoušet klid a pokoj v Bohu, jednotu s Bohem skrze Ježíše Krista.

Ve slově „naděje“ však také zaznívá zaslíbení příchodu Ducha svatého po odchodu Spasitele. Ježíšův odchod tedy není pravým odloučením. Nepřítomný Pán je nadále přítomný v životě každého věřícího a v životě církve. Neopustil svou církev, ale rozhodl se přebývat v ní skrze Ducha. Duch je „jiný přímluvec“, který nám byl dán, aby zastupoval Pána (J 14,16). Příchodem Ducha k nám přichází samotný Ježíš: „Nezanechám vás osiřelé, přijdu k vám.“ (verš 18) Skrze něj Ježíš nadále nabádá

a vede svou církev (verš 26). Duch „dělá účinným to, co bylo způsobeno Spasitelem světa“ (Ellen Whiteová, Touha věků, str. 671). Během staletí křesťanské historie nás Kristus zastupoval před Otcem jako náš velekněz a ve stejnou dobu byl skutečně plně přítomný v církvi skrze tajemné a účinné působení Ducha. Proto se naše srdce nemusí chvět úzkostí. On je stále s námi a bude s námi „až do skonání tohoto věku“ (Mt 28,20).

Poslední význam slova „naděje“ je spojen se skutečností, že jednoho dne odloučení skončí. Bez této naděje postrádají Ježíšovy rady smysluplný obsah a mohou s sebou dokonce přinášet „jed zákonictví“. Jinými slovy, adventní naděje v nás potvrzuje smysluplnost Ježíšových rad.

Pokud lidé prožívají utrpení a problémy, pak jim nemá cenu říkat, aby se netrápili, pokud zde není slib, že trápení skončí, a moc, která je potřebná k uskutečnění tohoto slibu. Nám tento slib dal Ježíš Kristus, který má také moc k uskutečnění. To nastane v okamžiku, kdy se naše křesťanská naděje naplní při druhém příchodu našeho Spasitele a Pána. Naše naděje má tedy přímý vliv na kvalitu našeho života, když očekáváme „blažené splnění naděje a příchod slávy velikého Boha a našeho Spasitele Ježíše Krista“ (Tt 2,13).

Pokračujeme v naší společné cestě naděje se srdcem, které se nechvěje úzkostí, ale odpočívá v Kristu.

OTÁZKY K ZAMYŠLENÍ A DISKUSI

1. Co bychom měli udělat, aby nám v životě „fungovalo“ Ježíšovo zaslíbení: „Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí“?
2. V zamyšlení bylo zmíněno, že Ježíš byl „v úzkostech“, abychom my nemuseli být „v úzkostech“. Co tím bylo myšleno?
3. Proč jsou Ježíšova slova „Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí!“ více než pouhé psychologické povzbuzení?

*Jan Paulsen, předseda
Generální konference Církve
adventistů sedmého dne*



Neděle

„Věříte v Boha, věřte i ve mne.“

JEŽÍŠ NÁS CHCE VZÍT VÝŠ

To, že učedníci věděli, že Ježíš odchází, v nich pravděpodobně probudilo pocity nejistoty a strachu. Nevěděli, co je čeká. Byli jako antilopa impala, která dokáže vyskočit do výšky víc než dva metry a do dálky více než 6 metrů, ale která může být držena v ohradce se třemi stěnami, protože nevyskočí, jestliže nevidí, kam dopadne. Ježíš se pokoušel vzít učedníky do vyšších sfér služby a vztahů, ale oni se báli výšky. Jedině víra v Ježíše mohla překonat strach a úzkost, které je svazovaly.

POJETÍ VÍRY

Všechno, co od nás Bůh žádá, je prostá víra. To znamená, že do jeho náruče vložíme všechny naše slabosti, zranění a nedokonalosti. Ježíš pomáhá bezmocným, posílí a povzbudí ty, kteří jsou slabí.

Co je to víra? Můžeme ji definovat jako naprostou jistotu a přesvědčení o charakteru, schopnostech, síle a pravdivosti někoho, komu důvěřujeme. Víra v biblickém kontextu znamená směsici přesvědčení a důvěry.

DŮVĚRA V JEŽÍŠE

Starý zákon přináší mnoho příkladů víry v Boha. Obsahuje také mnoho vybidnutí, abychom Bohu věřili. „Důvěřuj Hospodinu celým srdcem, na svoji rozumnost nespolehej. Poznávej ho na všech svých cestách, on sám napřímí tvé stezky.“ (Př 3,5,6) David prohlašuje: „V Boha doufám, nebojím se.“ (Ž 56,12) A Izajáš 26,3 nám říká, že Bůh nás bude chránit pokojem, budeme-li v něj doufat.

Bůh se představuje lidem a chce s člověkem mít vzájemný vztah důvěry. Ježíš nás vybízí, abychom k němu měli takový vztah, jaký on má k Otci. Ujišťuje nás, že pokud jsme viděli jeho, viděli jsme Otce, neboť Ježíš je také Bůh.

Jako příklad uvedu vztahy v naší rodině. Náš vnuk je obrazem svého otce, našeho syna. Když nějaká návštěva vidí fotografii našeho vnučka a jeho otce ve stejném věku, jsou přesvědčeni, že jsou to fotografie jedné osoby. Očekávají proto, že se syn bude chovat podobně

jako jeho otec. V Ježíši vidíme Boha, který nás miluje. V Ježíši vidíme Boha, který se o nás stará. V Ježíši vidíme Boha na kříži, který nás zachraňuje. Ježíš řekl: „Kdo vidí mne, vidí Otce.“ (J 14,9) Můžeme mu věřit.

CESTA DŮVĚRY

Ježíš šel stejnou cestou, kterou jdeme my – a úspěšně ji dokončil.

Jeden kolega vzal mne a mého manžela v sobotu odpoledne na výlet. Když jsme dostali pozvání, udělala jsem si představu, jak výlet bude vypadat. Pro mě to byla projížďka přes rozlehlé pláně do jemně se vlnících kopců, které obklopovaly modlitebnu, kde jsme dopoledne měli bohoslužbu. Avšak můj kolega měl úplně jinou představu o našem společném odpoledním výletě.

Několik kilometrů šlo všechno dobře. Jeli jsme přes pláně do nízkých kopců. Užívali jsme si krásu krajiny. Užívali jsme si i společnou přátelskou atmosféru. Pak se však najednou situace změnila. Před námi se objevila jedna z nejstrmějších hor středozápadu USA. Kolega náhle nečekaně odbočil a začal s autem stoupat. Tohle jsme si přece nedomluvili! Musím se přiznat, že trpím fobií z výšek. Co mám dělat? Vystoupit z auta a počkat, až se ostatní vrátí zpět?

Můj kolega, který řídil, mne ujišťoval, že všechno bude v pořádku. S velkým nadšením vychvaloval vzrušující pohled na svět, který se nám naskytne z výšky. Velebil nádherný terén a oblohy, která je vidět z vrcholu. Takže jsme jeli stále výš a výš. Když jsme šplhali s naším autem po uzoučké, strmé silničce po straně hory, vyhýbala jsem se pohledu dolů. Prohlížela jsem si blízké úbočí hory napravo a vzdálenou krajinu nalevo. Když jsme se pohybovali, šeptala jsem v mysli svému zmatenému tělu, že všechno je v pořádku. Ale mé tělo mi odpovídalo křikem, že padám a že moje srdce může kdykoliv přestat bít. Přesto jsme jeli stále výš a výš.

Konečně jsme zastavili a chvíli odpočívali. Trochu se mi ulevilo, když mě řidič ujistil, že po této silnici jel už několikrát a že chápe můj stav. Povzbudil mě a já jsem mu začala důvěřovat.

Potom se však stalo něco, co znovu podrylo mou důvěru. Auto naproti nám signalizovalo, že je na cestě nějaký problém. Když jsme zastavili, mladí mužové v autě nás upozornili na to, že za nejbližší zatáčkou je uvízlé

auto. Už jsme se nemohli spoléhat na cestu, ale jen na schopnosti řidiče. On to však zvládl a jeli jsme dál.

Moje důvěra rostla, věřila jsem řidiči. Měla jsem důvěru k jeho zkušenostem, protože znal své auto i cestu. Navíc měl za úkol nás dopravit zpět domů. A to se také stalo. Stále mám strach z výšek, ale s tímto řidičem – mým spolehlivým přítelem – bych touto silničkou jela znovu.

Ačkoliv toto je pravdivý příběh – příběh o důvěře – můžeme ho alegoricky vyložit, abychom zvětšili poučení, které z něj plyne. Můj kolega, který řídil, se jmenuje Michael, doslovně i symbolicky. Já představuji ustrašeného křesťana, který jde po cestě života a bojí se následovat Pána do výšek, kam mne chce vést.

Strmá, úzká silnička je cesta křesťana životem a Michaelovo auto je Boží království, ve kterém cestujeme. Hora představuje nástrahy a nebezpečí, kterým čelíme. Uvízlé vozidlo představuje satanovy překážky. Ti mladí muži, jsou ti, které Bůh posílá, aby varovali ostatní poutníky před blížícím se nebezpečím a ukázali, že ho můžeme překonat, ať už nám satan do cesty postaví cokoliv.

Dnes jsme v médiích zaplavováni obrazy násilí a boje, teroristickými útoky, přírodními katastrofami a tragédiemi, válkami a konflikty, nemocemi a pohromami. Vidíme, jak selhává manželská jednota a jak vlády porušují smlouvy se svými lidmi. Není divu, že lidská srdce selhávají ze strachu. Ale křesťané mají naději, které mohou věřit (Tt 2,13). Ježíš je všechno, co potřebujeme. On říká: „Já jsem

**živý chléb
světlo světa
dveře
dobrý pastýř**

**vzkříšení a život
cesta, pravda a život
pravý vinný kmen¹**

Když nás Ježíš volá na cestu, má pro nás plán. Plán, který přesahuje naše plány. Máme jenom omezený pohled na cestu, její nebezpečí i její odměny. Přesto, jestliže mu věříme, vezme nás Ježíš na této cestě směrem k věčnému životu do nepoznaných výšek.

„Hle, Bůh je má spása, doufám a jsem beze strachu.“ (Iz 12,2) Základ je v tom, že se musíme spoléhat na Boha. Věřme Ježíši v čase zkoušek, věřme mu v čase obtíží, věřme mu v čase utrpení. Věřme mu, když děláme chyby. Věřme mu, když selháváme. Věřme mu

v naší radosti. Důvěra k Ježíši je nezbytnou součástí naší naděje.

„Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí! Věřte v Boha, věřte i ve mne.“ (J 14,1)

1 Viz J 6,48; 8,12; 10,9.11; 11,25; 14,6; 15,1.

OTÁZKY K ZAMYŠLENÍ A DISKUSI

1. Jaký strach a obavy mi brání, abych dosáhl těch výšin, které pro mě Bůh připravil?
2. V jakém smyslu je důvěra jako cesta?

*Ella Simmonsová,
místopředsedkyně Generální
konference Církve adventistů
sedmého dne*



Pondělí

„V domě mého Otce je mnoho příbytků.“

S BOHEM NEBUDEME NIKDY OSAMĚLÍ

Kdybyste se setkali s Ondřejem (to není jeho skutečné jméno), nikdy byste neuhodli, jakou má minulost. Je to přemýšlivý, vzdělaný a skvělý člověk. Když mu bylo šest měsíců, jeho rodiče ho dali k adopci a nikdy pak už svou matku neviděl. V době dospívání se o něj jeho rozvedená nevlastní matka nebyla schopná starat, protože měla vážné psychické problémy. Ondřej nějakou dobu žil u svého strýce na vesnici. Několikrát začal střední školu, ale nikdy ji nedokončil. Později se ho ujal lékař, který byl adventista. Zařídil mu studium na adventistické internátní škole. Ondřej příležitostně na

vštěvoval svou nevlastní matku, která byla jeho jediným styčným bodem s dětstvím. Na internátě často přemýšlel a říkal si: Všechno, co mám, je tato škola a starý kufr. Nemám rodiče ani domov. Jsem na světě úplně sám!

Když jeho nevlastní matka zemřela, celý jeho nešťastný dosavadní život se mu stal obrovským, nesnesitelným břemenem. Ačkoliv už byl dospělý, byl nešťastný. Pak si jednou vzpomněl na Boží zaslíbení: „Cožpak může zapomenout žena na své pacholátko, neslitovat se nad synem vlastního života? I kdyby některé zapomněly, já na tebe nezapomenu. Hle, vyryl jsem si tě do dlaní.“ (Iz 49,15.16) Ondřej se vírou pevně chopil Boží ruky a dostal pokoj a útěchu od nebeského Otce, který ho nikdy neopustí.

NÁŠ OTEC

Mít otce obvykle znamená mít přístřeší, potravu, ale také pocit bezpečí, zakoušení lásky, přijetí a pochopení. Rodiče dávají svému dítěti jméno, a tím i identitu. Vedou své děti, jsou zdrojem moudrých doporučení a ohleduplných rad. Když rodiče věří, vedou své děti k Bohu, který je nebeským Otcem.

Někteří lidé však nemají dobrého otce a jiní, jako Ondřej, se nikdy nedozvěděli, kdo byl jejich otec. Ale všichni lidé mají Otce – Boha. On je Otcem, „od něhož pochází každý nebeský i pozemský rod“ (Ef 3,15). On je „Otec všech, který je nade všemi, skrze všechny působí a je ve všech“ (Ef 4,6). Náš nebeský Otec má mnoho vlastností, ale především „je láska“ (1 J 4,8). On nás stvořil a vykoupil. „Hospodine, tys náš Otec, náš vykupitel odedávna, to je tvé jméno.“ (Iz 63,16; 64,7) „Hleďte, jak velikou lásku nám Otec daroval: byli jsme nazváni dětmi Božími, a jsme jimi.“ (1 J 3,1)

Bůh zná naše potřeby a zaopatřuje nás vším, co potřebujeme k životu (Mt 6,8.26). „Jako se nad syny slitovává otec, slitovává se Hospodin nad těmi, kdo se ho bojí“ (Ž 103,13) Jeho hlas zní ozvěnou z věčnosti, když každému z nás říká: „Miloval jsem tě odvěkou láskou, proto jsem ti tak trpělivě prokazoval milosrdenství.“ (Jr 31,3)

Je obtížné milovat někoho, koho nejsme schopni vidět. Proto Bůh poslal svého jediného Syna, aby nám ukázal, jaký je náš Otec. Svým životem a svou smrtí Kristus ukázal Otcovu lásku. Ujistil nás, že Otec nás miluje (J 16,27). Největším důkazem Boží lásky je, že dal svého jediného Syna, aby za nás zemřel (J 3,16).

DŮM NAŠEHO OTCE

Myslet na otce znamená myslet na domov. Kolik hezkých vzpomínek se nám vynoří v mysl, když si vzpomeneme na domov! Není tedy divné, že od roku 1823 je jednou z nejoblíbenějších písní „Home, Sweet Home!“ (Domov, sladký domov!). Skutečně není druhé takové místo jako domov.

John Howard Payne, autor této písně, však paradoxně napsal do svého osobního deníku: „Lidé si zpívají mou píseň pořád dokola tak dlouho, dokud neznají její melodii a slova, ale já jsem už od dětství poutníkem.“ Smrt matky, když mu bylo třináct let, a nedlouho poté i smrt jeho otce ho zanechaly bez domova po celý zbytek jeho života.

Miliony lidí se duchovně cítí jako John Payne. Vědomě nebo nevědomě jsou daleko od nebeského Otce. Možná ho nikdy nepoznali. Možná nevědí, jak se k němu vrátit. Možná nemají odvahu vrátit se domů. Ale Otcova láska nadále láká srdce jeho dětí k návratu. Otec pláče radostí, když se jediný z nich vzpomene si na hojnost Otcova domu a rozhodne se vrátit (L 15,17.18).

Jen málo textů popisuje jasněji postoj Boha ke kajícímu se hříšníkovi než odpověď otce marnotratnému synovi. Umíme si představit, že nebeský Otec běží s otevřenou náručí a rozzářeným obličejem, aby se s námi setkal? (L 15,20) Všichni, kdo věří v Krista, byli nezaslouženě přijati do domu našeho Otce. On nás přijal a přivítal, proto už nejsme ani cizinci, ani přistěhovalci, ale patříme k Boží rodině (Ef 2,19).

DŮM S MNOHA PŘÍBYTKY

Jaký je dům našeho Otce? Je to nádherné město „jako nevěsta ozdobená pro svého ženicha“ (Zj 21,2). Bůh sám je jeho architektem a stavitelem (Žd 11,10).

Lidé ve velkých městech se často cítí osamělí uprostřed davů okolo. Chlad lhostejnosti je zraňuje a oni odpovídají stejným způsobem – jsou apatičtí a nedůvěřují svým sousedům.

Kdyby byl nový Jeruzalém také takový, ani zlaté ulice by neměly žádné kouzlo. Ale nebeský domov bude tím nejšťastnějším místem ve vesmíru, protože Otec bude osobně bydlet se svými vykoupenými dětmi. „Setře jim každou slzu s očí. A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude.“ (Zj 21,4) Potom budeme

znát jeho tvář. Dům našeho nebeského Otce má mnoho příbytků (J 14,2). Budeme žít společně, jednotní – jako velká rodina.

Když můj otec začal stavět dům, jeho přátelé se divili, proč ho staví tak velký. Nejstarší děti už měly své rodiny a nejmladší se chystaly opustit rodné hnízdo. Ale moji rodiče měli velmi dobrý důvod, proč staví dům s tolika pokoji. Kolikrát jsme si to potom doma u rodičů užívali, když jsme se všichni z různých míst sjeli na Vánoce! Kolik prázdnin si naše děti se svými bratry a sestřenicemi užily v dědečkově domě! Víc než dvacet let byl dům našeho otce jako „nebe“ pro celou rodinu. Děkuji Ti, tati, že jsi postavil dům s tolika pokoji!

Dům našeho nebeského Otce je pro nás už připraven. Má mnoho pokojů. Je tam místo pro každého. Kristus udělal opatření, abychom všichni, kdo v něho věříme, mohli žít s ním. Kristus a jeho andělé čekají na okamžik, kdy přijdou a vezmou nás do našeho věčného domova. A jestliže ještě nepřišli, je to proto, že Bůh má s námi trpělivost, „protože si nepřeje, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání“ (2 Pt 3,9).

Připravme se na tento den, který je dnes blíže, než byl včera. Svět není našim domovem. Jsme poutníci na cestě do domu našeho Otce.

OTÁZKY K ZAMYŠLENÍ A DISKUSI

1. Co pro tebe osobně znamená, že Bůh je tvůj Otec?
2. Co je pro tebe nejpřitažlivější na nebeském domově, který pro nás Bůh připravuje?

*Carlos A. Steger, pracuje jako
šéfredaktor nakladatelství
Buenos Aires Publishing House
v Argentíně*



Úterý

„Kdyby tomu tak nebylo, řekl bych vám to.“

JAK POZNÁME, CO JE PRAVDA?

Před nějakým časem jsem byl v Rize v Lotyšsku, kde jsem vyučoval kazatele a studenty teologie. Po nabitém vyučovacím dni jsem se šel projít po historické části města. Když jsem se vracel k místu, kde jsem byl ubytován, procházel jsem kolem honosné moderní administrativní budovy, na které byly velké digitální hodiny. Ukazovaly, že je 20.21. Nemůže být přece tak pozdě!

Slunce stále jasně svítilo a já měl pocit, že je teprve kolem 17. hodiny. Podíval jsem se na hodinky, ale i ty ukazovaly 20.21.

Když jsem zpětně přemýšlel o této příhodě, uvědomil jsem si, že dobře ilustruje problematiku našeho poznání pravdy. Byl bych téměř ochotný se hádat, že není tolik hodin. Poloha slunce i intenzita světla odpovídaly času, který jsem odhadoval. A přece jsem se mýlil. Pak se mi rozsvítilo: byl jsem v jiném časovém pásmu! Hodiny měly pravdu.

Jak poznáme, co je pravda? To je jedna z důležitých otázek na naší duchovní pouti. Když se snažíme najít odpovědi na znepokojivé otázky v našem životě a najít smysl ve světě kolem nás, jak můžeme dojít k závěru?

Ježíš vyzýval učedníky, aby přemýšleli o pravdě. Řekl jim: „Kdyby tomu tak nebylo, řekl bych vám to.“ (J 14,2) V některých překladech jsou Ježíšova slova uvedena jako otázka: „Kdyby tomu tak nebylo, říkal bych vám, že vám jdu připravit místo?“ Ať už se na to podíváme z kterékoli strany (řečtina povoluje obojí, ale je pravděpodobnější číst tento výrok spíše jako prohlášení než jako otázku), Ježíš chtěl poskytnout učedníkům pevnou záruku.

Učedníky v příštích 24 hodinách čekalo mnoho událostí, které neočekávali – zrazení a smrt Ježíše. Proto je Ježíš dopředu ujišťuje, že i jeho nadcházející smrt je součástí Božího plánu; je nezbytná, aby pro ně (a pro nás) mohl jít připravit místo.

Přitom jim také připomíná, že jim říká pravdu, která se stane zjevná až za nějakou dobu. Jak tedy můžeme poznat, co je pravda?

V průběhu staletí lidé navrhovali tři možné odpovědi, které se snažily objasnit, co je zdrojem pravdy.

MYSL JAKO ZDROJ PRAVDY

Staletí před narozením Ježíše řečtí filozofové prohlášovali, že hlavním zdrojem pravdy je mysl. Prostřednictvím rozumu můžeme mít neomezený a ničím neohraňovaný přístup k univerzální, evidentní pravdě, která je racionální a logická. Naše mysl je tedy měřítkem toho, jak docházíme k pravdě, a všechno, co není logické, musí být odmítnuto. Apoštol Pavel tento světonázor popisuje slovy: „Řekové vyhledávají moudrost.“ (1 K 1,22)

Ale je tomu opravdu tak? První anděl ze Zjevení 14. kapitoly vybízí všechny lidi: „Poklekněte před tím, kdo učinil nebe, zemi, moře i prameny vod.“ (verš 7) Jakoukoli jinou alternativu vidí Bible jako modloslužbu. Moje malá hlava nemůže být hlavním zdrojem pravdy a moudrosti. Ano, právě náboženství je logické a naše mysl je Božím nástrojem, který stvořil, a chce, abychom ho používali. (Iz 1,18) Nemůže však být hlavním zdrojem pravdy.

PŘÍRODA JAKO ZDROJ PRAVDY

Později v dějinách jiní myslitelé tvrdili, že místo abychom hledali pravdu uvnitř člověka, je třeba hledat ji vně. Objevíli, že příroda je řízena zákony, které jsou logické a stálé. Nazvali je jako „přírodní“ a studovali je jako zdroj pravdy. Tyto „vědecké metody“ dovedly mnohé lidi k tomu, že se obejdou bez Boha.

Pozorování nebo vědecké metody jsou užitečným nástrojem, který nám pomáhá pochopit, jak věci v přírodě fungují. Příroda však není hlavním zdrojem pravdy. Není pochyb o tom, že část pravdy lze nalézt v přírodě, ale příroda neobsahuje klíč k realitě. Ježíš neřekl svým učedníkům: „Poznáte to, protože to zažijete.“ Ne, On řekl: „Kdyby tomu tak nebylo, řekl bych vám to.“ Ježíšovi učedníci poznají pravdu na základě něčeho jiného.

BOŽÍ ZJEVENÍ JAKO ZDROJ PRAVDY

Zdroj pravdy nemůže být nalezen ani v mysli, ani v přírodě. Zdroj pravdy a tedy zdroj reality je transcendentní – mimo nás – a může být poznán jenom díky Božímu zjevení. „Skruté věci patří Hospodinu, našemu Bohu, zjevné však patří navěky nám a našim

synům“ (Dt 29,28). Bůh se rozhodl, že se lidem nechá poznat. Proto také přišel do tohoto světa v osobě Ježíše Krista.

Když se Ježíš zeptal učedníků: „A za koho mne pokládáte vy?“ Petr odpověděl: „Ty jsi Mesiáš, Syn Boha živého.“ Ježíš na to řekl: „Blaze tobě, Šimone Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj Otec v nebesích.“ (Mt 16,15–17) Ačkoliv mysl a zkušenost jsou užitečnými nástroji, nejsou dostatečnými zdroji pravdy. Zdroj pravdy nám musí být zjeven, abychom ho mohli poznat.

JAK SE NÁM BŮH ZJEVUJE?

1. Boží slovo k nám přichází v osobě Ježíše. On je vtělené Boží slovo. Ježíš přišel do tohoto světa jako další naplnění slibu, který Bůh dal ve Starém zákoně, když řekl: „Dobře jsem viděl ujařmení svého lidu, který je v Egyptě... Sestoupil jsem, abych jej vysvobodil z moci Egypta a vyvedl jej.“ (Ex 3,7,8)

Tentýž Bůh, který zachránil svůj lid z Egypta, přichází nyní v osobě Ježíše Krista, aby zachránil svůj lid na celém světě. On vidí naše strádání, naše utrpení se ho dotýká. Proto nás přišel zachránit.

2. Boží slovo k nám přichází v Ježíšových slovech. Bible je Božím slovem. Jejím hlavním účelem je zjevat Boha tak, abychom ho poznali (J 17,3). Satan Boha postavil před anděly do špatného světla, obvinil ho. Celá Bible je dlouhým svědectvím o tom, kdo je Bůh a jak řeší problém hříchu ve vesmíru. Nás čeká volba, na které straně chceme v tomto velkém sporu stát.

Boží slovo je spolehlivé. Když říká, že jsme hříšníky, znamená to, že jsme všichni zhřešili. Když říká, že nás Bůh má rád, tak to znamená, že nás skutečně miluje. (Ž 119,89; Mt 24,35; 1 Pt 1,25)

3. Boží slovo k nám přichází v kázání. Kázání je mluvené Boží slovo. „Kde jsou učenci, kde znalci, kde řečníci tohoto věku? Neučinil Bůh moudrost světa bláznovstvím? Protože svět svou moudrostí nepoznal Boha v jeho moudrém díle, zalíbilo se Bohu spasit ty, kdo věří.“ (1 K 1,20,21)

„Proto i my děkujeme Bohu neustále, že jste od nás přijali slovo Boží zvěsti ne jako slovo lidské, ale jako slovo Boží, jímž skutečně jest. Vždyť také projevuje svou sílu ve vás, kteří věříte.“ (1 Te 2,13)

Pokaždé, když je kázáno Boží slovo tak, jak ho nacházíme v Bibli, děje se něco nadpřirozeného a záhadného.

Lidé, kteří Boží slovo zaslechnou a odpovídají, překračují hranici tohoto světa do Božího království. Pokud kladně odpovím na Boží oslovení, můj příběh se stává součástí jeho příběhu a my se stáváme adepty pro příběhy, které nám Otec připravuje.

Jak poznáme, co je pravda?, Kdyby tomu tak nebylo, řekl bych vám to,“ řekl Ježíš. Ježíš je naprosto spolehlivý. Jeho slovo je spolehlivé. Jednoho dne budeme spolu s ním v jeho království a celé stvoření bude na skleněném moři zpívat „píseň Božího služebníka Mojžíše a píseň Beránkovu“. Celá Boží rodina bude zase konečně pohromadě. (Zj 15,3)

OTÁZKY K ZAMYŠLENÍ A DISKUSI

1. V dnešním světě mnoho lidí klade důraz na pocity. Proč jsou pocity nespolehlivým zdrojem pravdy?
2. Jaké silné a slabé stránky má studium přírody jako zdroje pravdy?

*Daniel Duda, tajemník
a vedoucí oddělení výchovy
Transevropské divize v St.
Albans v Anglii*



Středa

„Jdu, abych vám připravil místo.“

HLEDÁNÍ „MÍSTA“

Když jedeme nebo jdeme na neznámé místo, máme dobrý pocit, když si můžeme procest průvodce, najít cestu na mapě nebo se poradit s někým, kdo na tomto místě již byl. Nejlepší je, když s námi na cestu vyrazí ně-

jaký průvodce, který nás provede. Podobně to udělal i Ježíš, když ujistil své učedníky a ujišťuje i nás, že zajistí průvodce, až odejde. Naše potřeba osobního kontaktu s Ježíšem je naplněna přítomností Ducha svatého a zaslíbením, že Ježíš pro nás připravuje místo – trvalý domov.

PŘÍPRAVA MÍSTA

Velké životní změny často doprovázejí pocity obav. Možnosti a rizika nám nedají spát, znervózňuje nás možnost selhání nebo nebezpečí. Když začínáme něco nového, může se stát, že ztratíme to staré – pohodlné a předvídatelné. I když to nové má v sobě příslib něčeho lepšího, lidé velmi zvažují, zda se odhodlají začít „jinak“. Nové činnosti, nové způsoby a myšlení v životě mohou lidem nahánět strach.

Když Ježíš řekl učedníkům, že odchází, slíbil jim i nám nový věčný domov právě proto, aby nás zbavil strachu z neznáma. Zaslíbení trvalého domova má zmírnit pocit nejistoty spojený s tím, že Ježíš odešel.

Nanebevstoupení Krista je triumfem, vítězstvím, když se na to díváme s odstupem. Jaké však byly pocity učedníků? Možná si ani neumíme představit jejich pocity strachu, ztráty a opuštěnosti. Když Ježíš odcházel do nebe, cítili se jako sirotci.

Ježíšova slova ujištění „jdu, abych vám připravil místo“ berou na vědomí zmatené pocity, které nepochybně zaplavovaly učedníky, kteří tam stáli a dívali se. Co teď budou dělat? Jak by bez svého Pána mohli pokračovat?

Ujištění, že Ježíš odchází z důvodu, který pro ně bude nakonec požehnáním, muselo být jen slabou útěchou pro ty, kdo se učili svou nově nalezenou vírou spoléhat na svého Pána. Když Ježíš odešel, dva muži je ujistili, že Ježíš znovu přijde: „Tento Ježíš, který byl od vás vzat do nebe, znovu přijde právě tak, jak jste ho viděli odcházet.“ (Sk 1,11) Ježíš vysvětlil svým učedníkům, proč musí odejít. Kdyby neodešel, nepřišel by Přímluvce. Kdyby neodešel, nemohl by pro ně připravit místo, kde s ním budou žít navždy.

To, co viděly oči učedníků, a odloučení, které zažívali, je mohlo naplnit strachem a nejistotou. Ale oči víry jim pomohly duchovně „vidět“ dál za bolest ze ztráty až k přijetí zaslíbení.

DOMOV JE JEDINEČNÉ MÍSTO

Mít někde domov, někam patřit, to je velmi silný pocit. Dříve než Ježíš odešel, řekl učedníkům, že i On má domov jinde. Vysvětloval učedníkům, že neodchází, aby je opustil, ale aby pro ně otevřel dveře k nové duchovní příležitosti. On nás chce vést „vzhůru“ a „kupředu“, k vrcholu lidské existence – věčnosti ve své přítomnosti ve svém domově.

O pocit bezpečí a vědomí, že někam patříme, nás mohou připravit trápení a starosti – nemoc, ztráta zaměstnání, smrt někoho blízkého, finanční problémy. Bez ohledu na to, zda žijeme v podnájmu, nebo v domě našich snů, nejistota života nám napovídá, že na tomto světě nemáme trvalý domov.

Ježíš je nazýván původcem naší víry (Žd 2,10; 12,2), protože se nebál kvůli nám vykročit nahoru a kupředu, aby náš život učinil bohatším a dal nám místo, které budeme moci navěky nazývat naším domovem. Můžeme si myslet, že jsme šťastní. Můžeme si myslet, že něco vlastnime, že někam patříme. Přesto nám chybí to nejdůležitější. Ježíš přišel na tuto zem, aby nám ukázal skutečný zdroj štěstí, spokojenosti a bohatství.

VÍRA A UTRPENÍ

Je zvláštní, že víra je často spojena s utrpením. A ať je to jakkoliv nepříjemné, utrpení má schopnost posilovat naši víru tak, jako nic jiného. Bůh dovolil, aby trpěl jeho Syn. Ježíš dovolil, aby trpěli jeho učedníci, když ho viděli umírat a později odcházet.

Když nám někdo blízký na nějakou dobu odjede, tak vzdálenost, čas i bolest, kterou může odloučení působit, nás mohou přimět k tomu, že ještě více po něm toužíme. Těšíme se na jeho návrat.

V Listu Židům je naznačeno, že Ježíš byl učiněn „dokonalým“ skrze utrpení (Žd 2,10). Může být jakékoliv naše utrpení srovnatelné s tím, co Ježíš snášel, aby pro nás připravil „místo“? Vypil hořký kalich utrpení až do dna. Poznal takové utrpení, k jehož snášení my nebudeme nikdy voláni, neboť v něm trpěl Bůh, ne člověk. Řecké slovo, které je ve verši přeloženo jako „dokonalý“, je odvozeno od slova, které znamená úplný nebo zcela zralý. Ježíšovo utrpení bylo „úplné“ a „učinilo ho zralým“ v jeho pochopení ceny za to, že jeho stvoření dostalo svobodnou vůli a možnost hřešit.

Jeho život na zemi byl praktickým „vzděláním“ v oblasti hříchu, ačkoliv odolal každému pokušení. Krutost a nelidskost mezi lidmi, které ho denně obklopovaly, mu způsobovaly utrpení. Dokonce jeho přátelé, jeho vlastní učedníci, mu působili utrpení svou duchovní omezeností. Bylo to utrpení během jeho života a jeho smrti, které mu umožnilo, aby se stal dokonalou obětí, která uspokojí požadavky porušeného zákona. A bude to naše vlastní utrpení, přijaté ve správném duchu, které probudí náležitou touhu po domově u našeho Spasitele, ze kterého už nikdy nebudeme muset odejít.

Náš Spasitel zná do všech podrobností to, s čím se musíme potýkat. Má pro nás připravenou odměnu. „Co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují.“ (1 K 2,9)

Naše naděje není založena na tom, co vidíme nebo slyšíme, ale přimyká se k zaslíbením, která nám dal Ježíš. Víra dává tvar Božím zaslíbením a vdechuje do nich život.

Žijeme-li křesťanský život v naději a víře, můžeme i my na naše utrpení hledět očima víry.

NADĚJE A ČEKÁNÍ

Jak můžeme definovat naději? Naděje vzhlíží do budoucnosti, kde budou věci lepší. Trpělivě čeká na naplnění svých očekávání. Naděje je to, co nám dává sílu jít dál. „Máme-li naději v Kristu jen pro tento život, jsme nejubožejší ze všech lidí!“ (1 K 15,19) Naděje nás přemísťuje za hranice našeho pozemského života se všemi jeho obtížemi. Tam, kde pro nás Bůh připravuje „místo“.

Nejde zde o geografické místo, ale o místo, kde je Ježíš. Toto místo bude krásné, ale nebude to kvůli tomu, kde se bude nalézat. Bude krásné kvůli tomu, kdo tam bude.

Jedna malá holčička z města se poprvé dostala na venkov a poprvé se v noci dívala na oblohu. „Ach, mami,“ vykřikla, „jestliže je nebe tak krásné z té špatné strany, jaké jen musí být z té správné strany!“

I když stále ještě žijeme na té „špatné straně“ nebe, můžeme být plni naděje a víry, neboť čekáme na jejich skutečné naplnění.

DUCHOVNÍ SPOLUPRÁCE

Když Ježíš řekl: „jdu“, neznamená to, že nás zanechal v nouzi. Právě naopak! Bylo to spíše proto, aby nás naučil, že když jsme ochotni postavit Ježíše do centra našeho života, můžeme začít na tom „místě“ žít už tady

a teď. Ve skutečnosti Bůh nemůže to „místo“ připravit bez naší spolupráce. Je to společná snaha, která už teď začíná v našem srdci a myslí a stává se zjevnou v našich domovech, kancelářích a sborech.

Když dovolíme, aby Ježíš vládl v našem životě, můžeme si už teď začít užívat útěchu (Ducha svatého) a pohodu (přístup k Bohu skrze modlitbu), nádhernou zahradu (rozvíjet lásku ve svém životě) a okolí zaslíbeného „místa“ (žít s radostí a pokojem, který vede k porozumění).

Paradox, že náš Pán odešel, a přesto zůstal, nás vede a poskytuje nám útěchu v našem utrpení. Posiluje naši naději a víru, dává smysl našemu životu a usazuje nás na „místě“, už tady a teď, které bude naším domovem po celou věčnost.

OTÁZKY K ZAMYŠLENÍ A DISKUSI

1. Jaká je spojitost mezi utrpením a vírou?
2. Jakým způsobem či způsoby spolupracujeme s Bohem při přípravě „místa“ pro nás?

*Lourdes E. Morales
Gudmundsson, profesorka
španělštiny a literatury na
univerzitě La Sierra University
v Kalifornii*



Čtvrtek

„Opět přijdu.“

NOVÉ VZPLANUTÍ NADĚJE

Kdykoliv máme příležitost, vyrazíme s manželkou na procházku po pěšině, která vede nedaleko našeho domu. Je to pro nás příležitost odpočinout si a načerpat nové síly. Naše dvě děti, ve věku 14 a 10 let, nás občas doprovázejí, ale je to spíš výjimečně než pravidelně.

Nedávno, když jsme šli na procházku, jsme si oba zapomněli vzít mobilní telefony a naše nepřítomnost se dětem zdála delší, než očekávaly. Když jsme přišli domů, naše dcera zvolala: „Kde jste byli? Myslela jsem, že už dávno budete doma... Dělali jste si o vás starosti.“

„Proč jste si dělali starosti?“ zeptal jsem se. „Řekl jsem ti, že se vrátíme, až dokončíme naši trasu.“ Mně se to nezdálo jako dlouhé čekání, ale pro mou dceru bylo mnohem delší, než očekávala.

Asi o týden později jsme se šli s manželkou projít jinou pěšinou, která byla asi tak stejně dlouhá. Ke konci procházky začalo pršet. Doufali jsme, že se dostaneme domů dřív, než začne pršet opravdu hustě, ale nepodařilo se nám to.

Když jsme konečně dorazili domů – promočení až na kůži – naše děti nás objaly mnohem pevněji než obvykle. „Tolik jsme se báli, jsme rádi, že jste dorazili v pořádku.“

Učedníci pravděpodobně také chtěli Ježíše obejmout mnohem pevněji než obvykle – ne proto, že by právě bezpečně dorazil, ale protože se chystal odejít. Strávili s ním tři a půl roku života a nemohli unést myšlenku, že jejich společný čas se chýlí ke konci. Ano, varoval je, že se ten den blíží, ale skutečnost byla mnohem horší, než očekávali.

Když Ježíš vystupoval vzhůru, vzhlíželi upřeně nahoru – až ho už nebylo vidět. Náhle se před nimi objevili dva muži a řekli jim: „Muži z Galileje, co tu stojíte a hledíte k nebi? Tento Ježíš, který byl od vás vzat do nebe, znovu přijde právě tak, jak jste ho viděli odcházet.“ (Sk 1,11)

VZÁCNÉ VZPOMÍNKY

Když učedníci uvažovali o těchto slovech, vynořilo se jim v mysli množství vzpomínek. Najednou mnoho výroků, které jim Ježíš říkal, začalo dávat lepší smysl. Jeden z nich jim Ježíš řekl před pouhými šesti týdny: „Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí! Věříte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce je mnoho příbytků; kdyby tomu tak nebylo, řekl bych vám to. Jdu, abych vám připravil místo. A odejdu-li, abych vám připravil místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já.“ (J 14,1–3)

Když jsem byl malý, měl jsem živou a jasnou představu o druhém příchodu. Díval jsem se na umělecká díla znázorněná v knihách a časopisech. Doma i ve

sboru jsme s radostí zpívali písně, které nám připomínaly jeho návrat.

Od té doby mi čas od času různé události, které v životě prožívám, zatarasí pohled na druhý Ježíšův příchod. Jako zdravá připomínka mi slouží mé děti, které se mě ptají na různé věci týkající se knihy Zjevení. Jejich otázky mě motivují, abych přemýšlel o jeho návratu.

Ježíš popsal to, jak se vrátí zpět na zem, když odpovídal na otázky svých učedníků. O těch, kdo budou žít na zemi v té době, řekl: „Uží Syna člověka přicházet na oblacích nebeských s velkou mocí a slávou.“ (Mt 24,30) To je úžasná představa! Když byl Ježíš na zemi jako člověk, nezdálo se, že by měl nějakou velkou moc. Naopak, když ho někteří lidé naposledy viděli, byl nemilosrdně pošlapán a nebránil se. Nezdálo se ani, že by měl nějakou slávu. Izajáš o něm prorokoval: „Neměl vzhled ani důstojnost. Viděli jsme ho, ale byl tak nevzhledný, že jsme po něm nedychtili.“ (Iz 53,2)

Ale podívejte se na něj nyní! Přichází v oblacích a je obklopený všemi nebeskými bytostmi! Na sobě má nádherně jasné roucho. Jan, autor Zjevení, ho nazývá „Věrný a Pravý“ (Zj 19,11). Nosí titul „Král králů a Pán Pánů“. (Zj 19,16) Nemůže být pochyb, že jemu patří vítězství – a vítězství patří také těm, kdo byli obmyti v jeho krvi.

Jeho návrat ohlašuje zvuk mnoha polnic. (Mt 24,31) Andělé, kteří ohlašovali jeho první příchod písní, nyní přidávají instrumentální skladbu, aby ohlásili jeho druhý příchod.

NOVÉ VZPLANUTÍ NADĚJE

Přesto se bojím, že někteří z nás občas reagují na druhý příchod, jako by to nebyla reálná událost. Jako by to bylo něco, co je sice teoreticky přijímáno, ale co se ve skutečnosti příliš neočekává. Životní starosti mohou zatemnit naši živou představivost. Už nekážeme nebo neslyšíme tato slova o naději z kazatelen, jako tomu bývalo dříve. Už nezpíváme písně o naději, jako jsme to dělávali dříve.

Obávám se, že výsledkem naší pohaslé představivosti je duchovní lhostejnost. Lhostejnost, která plyne z toho, že jsme ztratili naději. Je snadné naději ztratit, když si slova o naději nečteme, nepřemýšlíme o ní, nemáme na to čas.

Právě proto si dnes tento čas udělejme a znovu zažehneme naši naději. A můžeme začít třeba tím, že si vzpomeneme na píseň, která se již roky zpívá v našich sborech:

*"Naději máme v srdce vloženu,
že brzy přijde Kristus král.
Vzhlížíme k nebi vírou přepevnou,
sám Bůh nám do srdce ji dal."*

Můj syn nemá rád, když večer odcházím z domu, abych se prošel – je to jediný čas, kdy se mohu ztížit. „Musíš se jít projít?“ ptá se. „Ano,“ odpovídám. „Ale vrátím se za 45 minut.“ V tu chvíli je jeho nadějí, že neusne dřív, než se vrátím. Byly chvíle, kdy jsem se na konci těch 45 minut blížil k domu a viděl jsem ho, jak vykukuje v obývacím pokoji za záclonami a mává mi. Venku může být tma, ale znena-dání jako by se život trochu projasnil.

Když si vypůjčím slova od autora další písně – vidíme, jak „paprsky zlatého rána pronikají temnotou noci“? Ten den, kdy Ježíš znovu přijde a vezme své věrné děti do svého domova, jak slíbil, se skutečně rychle přibližuje.

Mluvme o tom v našich domovech. Kažme o tom z našich kazatelů. Zpívejme o tom v našich pěveckých sborech a v našich shromážděních. Proč? Protože jestliže to řekl Ježíš, musí to být pravda: „A odejdu-li, abych vám připravil místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já.“ (J 14,1–3)

OTÁZKY K ZAMYŠLENÍ A DISKUSI

1. Jsme adventisté – věříme, že Ježíš opět přijde. Nevýbledla ale naše naděje? Pokud ano, proč?
2. Někteří z nás už čekají na Ježíšův návrat 20, 30, 40, nebo dokonce 50 let. Jak můžeme udržet naši naději jasné planoucí, když roky ubíhají?
3. Jaká je tvoje oblíbená píseň o druhém příchodu?

*William Hucks, odpovědný
redaktor časopisu Ministry*



Pátek

„Vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já.“

POSELSTVÍ O PŘESTĚHOVÁNÍ

Jeden kazatel kdysi řekl: „Naše poselství je o přestěhování... Je to příprava na odchod z hříšného světa do domova, kde vládne pokoj.“ Jestliže máme odsud odejít, kam půjdeme? Náš Pán nám dal odpověď: „Jdu, abych vám připravil místo... A odejdu-li... opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já.“ Ježíš pro nás připravuje nebeské království, které bude dokonalejší, než si umíme představit.

Za temných dnů 2. světové války se baviči snažili pozvednout zraky lidí a skládali hudbu, která nabízela naději. Jedna píseň prohlašovala: „Až se po celém světě zase rozsvítí světlo...“ Všichni lidé dobré vůle toužili, aby válka skončila a po ní aby následoval život v naději. Žel od doby této války nenávisť a politické intriky podporované satanem způsobily, že války trvají nepřetržitě.

Ježíš řekl: „Budete slyšet válečný ryk a zvěsti o válkách.“ (Mt 24,6) Tuto skutečnost uvedl jako jedno ze znamení, podle kterého jeho lid pozná, že jeho příchod je blízko. Války neskončily – sdělovací prostředky přinášejí zprávy, že právě nyní na světě probíhá 28 konfliktů a téměř každý den vzplane více než 100 krvavých bitek.

Ježíš přichází, aby nás vzal k sobě. A protože je milostivý a trpělivý, snaží se nás zaměstnat až do chvíle, kdy přijde. V Janově evangeliu 17. kapitole se nemodlil, aby ho Bůh vzal ze světa, ale abychom my byli v něm. My jsme jeho svědkové.

Na světě je mnoho těch, kteří ještě setrvávají v temnotě. Ale k mnohým z nich ještě přijde světlo, Duch svatý v nich probudí touhu po Bohu.

Mezitím lidé, kteří věří v Boha a mají naději, budou mít ve svých srdcích obraz Boha. Budou se modlit, budou zažívat utrpení. Budou hledat „vyšlapané stezky“ a následovat příklady z velkého zástupu svědků (Žd 12,1). Zatímco „čas tříbení“ některé odhalí, a oni odejdou, jiní se vrátí k „jednoduché zbožnosti“.

Protože Duch svatý bude postupně ze země odcházet, satan bude stupňovat své útoky a věřící budou zažívat soužení. Přesto na zemi bude mít Bůh lid, který bude

věřit Ježíši jako jediné cestě a jedinému zdroji spasení. Lid, který se bude beze strachu držet jeho příkázání navzdory hrozbám, posměchu a pronásledování. Bude se jich držet vytrvale a odmítne se nechat odklonit od chválení Boha, lásky k němu, poslušnosti a důvěry. Mnozí se pak ještě připojí k těm, kteří budou vyhlížet Ježíšův příchod.

Pro čas „tříbení“, který nastane pro ty, kteří následují Boha, máme toto zaslíbení: „Hospodin vybuduje Sijón, ukáže se ve své slávě.“ (Ž 102,17)

PROČ JEŽÍŠ ZNOVU PŘIJDE?

Proč se Ježíš vrátí zpátky na zem, i když se zdá, že lidé jej ve většině odmítají? Nejlepší odpověď je: Ježíš slíbil, že se vrátí. Dalším důvodem je, „aby nás vzal k sobě“. Také udělá konec nadvládě hříchu. A zachrání ty, kteří v něho uvěřili.

Ježíš přijde osobně. „Tento Ježíš... znovu přijde právě tak, jak jste ho viděli odcházet...“ (Sk 1,11) Přijde v moci a slávě. Všichni andělé budou s ním. Otcova sláva ho bude ozařovat. Při zjevení jeho oslavené osoby, se všechny živly zachvějí. Hory se pohnou, země se bude třást. Planeta, kterou lidé tak dlouho ničili, se zachvěje radostí.

Andělé se rozptýlí do všech koutů země, aby probudili ze spánku smrti všechny, kteří milovali Boha. Na Kristovo zavolání, aby přišli, shromáždí se ze všech koutů světa. Budou stoupat za Ježíšem, aby s ním zůstali už navždy.

DÍVEJME SE DÁL...

Musíme se dívat dál než jen na hry politiků, stratégů a prognostiků. Musíme se dívat až za slzy, bolest, trápení a smrt. Na tu jedinou jistou naději, příchod našeho Pána.

On nás přestěhuje a vezme k sobě, abychom byli s ním. On je Král! On je Pán! On je ten jediný Bůh a Spasitel. On bude vládnout na věky věků!

Při jeho příchodu povstanou lidé všech věků, ras, barev a velikostí a nastane mezi nimi chvíle shledání. Ježíš zná naše zlomená srdce, když jsme museli říct na shledanou svým blízkým. Chápe tu palčivou bolest ztráty. Plakal u Lazarova hrobu, a ještě když visel na kříži, snažil se utěšit svou milovanou matku. On nám rozumí!

Děti se potom vrátí zpátky do náručí svých matek, manželé a manželky se budou objímat a společně radovat. Ve svém manželském slibu říkali: „Dokud nás smrt nerozdělí,“ a nyní smrt sama je vydána do zkázy. Ježíš přišel, aby nás vzal k sobě! Jaká nádherná myšlenka, jaká útěcha pro nás, kteří věříme. Největší radostí však bude vidět jej tvář v tvář.

Nyní není čas být lhostejný a netečný. Bůh poslal svého Syna na zem, ztratil ho, aby zaplatil náš dluh, aby ospravedlnil nás, kteří jsme zhrěšili. Ježíš nám připravil cestu skrze své utrpení. Byl vzkříšen, žije a přimlouvá se za nás.

Dříve než ukončí své působení v roli velekněze nebeské svatyně, chce, aby v něm všichni – bohatí i chudí – bez ohledu na to, jak nehodní jsou, našli Spasitele. Volá, klepe, ví, že čas jeho příchodu je blízko. Dal nám v Písmu znamení, aby nás ten den nepřekvapil. Chce, abychom byli připraveni, chce nás přivítat v domově, který pro nás přichystal.

Kdo se rozhodne obrátit k Ježíši a být spasen, učiní moudré rozhodnutí. Nic na světě nemá větší cenu než odměna, kterou nám zaslíbil.

OTÁZKY K ZAMYŠLENÍ A DISKUSI

1. V jakém smyslu je naše poselství „poselstvím o přestěhování“?
2. Co mohu udělat pro to, abych byl mezi těmi, kteří se setkají s Ježíšem?

*Charles D. Brooks, člen
Generální konference, nyní
v důchodu, mnoho let sloužil
jako kazatel a evangelista*



Druhá sobota

„Abyste i vy byli, kde jsem já.“

KDYŽ BŮH ČINÍ VŠECHNO NOVÉ

Ježíš opět přijde. Dříve, než se na zemi rozloučí se svými učedníky, dal jim slib, že se vrátí. „Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí! Věřte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce je mnoho příbytků... Jdu, abych vám připravil

místo. A odejdu-li, abych vám připravil místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já.“ (J 14,1–3)

Ježíš přijde v oblacích a s velkou slávou. Zástup zářících andělů ho bude doprovázet. Přijde, aby vyznamenal ty, kteří ho milují a zachovávají jeho přikázání. Potom je vezme k sobě. Nezapomněl ani na ně, ani na svůj slib.

Opět dojde ke spojení rodin. Když si vzpomeneme na ty, kteří zemřeli, vede nás to k přemýšlení o dni, kdy zazní Boží polnice, kdy „mrtví budou vzkříšeni k nepomíjelnosti a my živí proměněni“ (1 K 15,52).

Ten čas je blízko. Ještě chvíli – a uvidíme Krále v celé jeho nádhře. Ještě chvíli – a postaví své věrné „neposkrvněné a v radosti před tvář své slávy“ (Ju 24).

OBNOVENÁ ZEMĚ

Žádným lidským jazykem nelze plně popsat odměnu spravedlivých. Bude známa jenom těm, kteří ji spatří. Tam bude nebeský pastýř vodit své stádo k pramenům živé vody. Strom života bude dávat každý měsíc své ovoce. Budou tam potoky živé vody průzračné jako křišťál. Vedle nich budou šustit stromy a vrhat stín na cestu připravenou pro Boží vykoupené.

Širé pláně budou stoupat do nádherných kopců a hory čnit do výšin svými vznešenými vrcholy. Na těchto klidných pláních, vedle živých potůčků, najde Boží lid, který byl tak dlouho lidem poutníků a tuláků, svůj domov.

„Můj lid bude sídlit na nivách pokoje, v bezpečných příbytích, v klidných místech odpočinku.“ (Iz 32,18) „Nikdy už nebude slýcháno o násilí ve tvé zemi, o zhoubě a zkáze na tvém území. Své hradby budeš nazývat „Spása“ a své brány „Chvála.““ (Iz 60,18)

„Vystavějí domy a usadí se v nich, vysázejí vinice a budou jíst jejich plody. Nebudou stavět, aby se tam usadil jiný, nebudou sázet, aby z toho jedl jiný... Co svými rukama vytvoří, to moji vyvolení sami spotřebují.“ (Iz 65,21,22)

Nebudou tam slzy, žádné pohřební průvody, žádné symboly truchlení. „A smrti již nebude, ani žalu ani nátku ani bolesti už nebude – neboť co bylo, pominulo.“ (Zj 21,4) „Nikdo z obyvatel neřekne: „Jsem nemocen.“ Lidu, který tam bydlí, bude odpuštěna nepravost.“ (Iz 33,24)

Na obnovené zemi budou přebývat pouze spravedliví. „To jsou ti, kteří přišli z velikého soužení a vyprali svá

roucha a vybělili je v krvi Beránkově. Proto jsou před trůnem Božím a slouží mu v jeho chrámě dnem i nocí.“ (Zj 7,14,15)

(Review and Herald, 22. listopadu 1906)

PŘÁTELSTVÍ S JEŽÍŠEM

Ve světě, který přijde, povede Kristus zachráněné podél řeky života a bude je učit úžasné věci o pravdě. Odhalí jim tajemství přírody. Uvidí, že Mistrova ruka udržuje světy na jejich místech. Velký umělec jim předvede umění barvení květin na poli. Naučí se záměřům milostivého Otce, který rozděluje paprsky světla. V nádherných písních chvály spolu s anděly uznají zachránění Boží svrchovanou lásku k nevďěčnému světu...

(Review and Herald, 3. ledna 1907)

Brzo již budeme v našem zaslíbeném domově. Tam nás Ježíš bude vodit podél potoků živé vody, které poplynou od Božího trůnu, a bude nám vysvětlovat tajemnou prozřetelnost, skrze niž nás vedl ke zdokonalování našeho charakteru... Tam složíme k nohám našeho Vykupitele koruny, které on vložil na naše hlavy, a dotýkající se našich zlatých harf, nabídneme chválu a díkyvzdání tomu, kdo sedí na trůnu.

(Review and Herald, 3. září 1903)

Tam se vykoupení pozdraví s těmi, kdo jim ukázali cestu k vyvýšenému Spasiteli. Spojí se ke chvále toho, kdo zemřel, aby lidstvo mohlo mít život, který se měří s životem Božím.

(Review and Herald, 17. prosince 1908)

„Viděl jsem nové nebe a novou zemi, neboť první nebe a první země pominuly.“ (Zj 21,1) Oheň, který stráví bezbožné, očistí zemi. Odstraní každou stopu prokletí. Žádné věčně planoucí peklo nebude vykoupeným připomínat strašné následky hříchu.

Zůstane jediná připomínka: Náš vykupitel navždy ponese stopy po svém ukřižování: na jeho raněné hlavě, v jeho boku, na jeho rukou a nohou zůstanou stopy krutého díla, které působí hřích. Prorok popsal Krista v jeho slávě takto: „Po straně má rohy, v nichž je skryta jeho síla.“ (Abk 3,4) Proboděný bok, odkud vytékal proud krve, která smířila člověka s Bohem – tam je Spasitelova sláva, zde je „skryta jeho síla“. „Mocný

k spasení“ je díky své výkupné oběti. Má moc vykonat spravedlnost nad všemi, kdo pohrdli Boží milostí. Stopy po jeho pokolení jsou jeho největší poctou. Rány Golgoty budou trvalým, věčným svědectvím jeho moci.

„Ty, věži stáda, návrší dcery sijónské, tobě připadne, k tobě se navrátí dřívější vladařství...“ (Mi 4,8) Tehdy nastane doba, kterou toužebně vyhlíží právní věřící od chvíle, kdy plamenný meč vyhnal první lidský pár z ráje, doba „vykoupení těch, které si Bůh vydobyl“ (Ef 1,14). Plán vykoupení napomohl k znovuzískání země, kterou člověk původně dostal od Boha jako své království, ale satan mu ji ve své úskočnosti odebral a dlouhý čas ji ovládal. Vše, co hřích zničil, bude obnoveno...

ODMĚNA SPRAVEDLIVÝCH

V nebeském prostředí nemůže existovat bolest. Nebude tam smutek, slzy, pohřební průvody. „A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude – neboť co bylo, pominulo.“ „Nikdo z obyvatel neřekne: Jsem nemocen. Lidu, který tam bydlí, bude odpuštěna nepravost. (Zj 21,4; Iz 33,24)

Bude tam nový Jeruzalém, hlavní město oslavené nové země...

V Božím městě „nebude noci“. Nikdo nebude potřebovat odpočinek ani po něm nebude toužit. Nikoho neunaví konat Boží vůli a chválit jeho jméno. Budeme stále cítit svěžest jitra, které nikdy neskončí. „Nebudou potřebovat světlo lampy ani světlo slunce, neboť Pán Bůh bude jejich světlem.“ (Zj 22,5) Boží a Beránkova sláva naplní svaté město neblednoucím světlem...

Boží lid bude obdařen výsadou osobně se stýkat s Otcem a Synem. „Nyní vidíme jako v zrcadle, jen v hádance.“ (1 K 13,12) Zde na zemi vidíme podobu Boha jen jakoby v zrcadle – v přírodě a v Božím jednání s lidmi. Potom ho však uvidíme tváří v tvář, nebude tomu bránit žádný závoj. Budeme přebývat v jeho přítomnosti a hledět na jeho nádhernou tvář.

Tam budou vykoupení poznávat tak, „jak Bůh zná je“. Láska a soucit, které Bůh vložil do lidského srdce, se tam projeví ve vši plnosti a ušlechtilosti. Společenství se svatými bytostmi, harmonický společenský život se vznešenými anděly i s těmi, kdo byli ve všech dobách

Bohu věrni, kdo vyprali svá roucha a vybělili je v krvi Beránkově, pouta, která spojují „každý nebeský i pozemský rod“ (Ef 3,15) – to všechno bude přispívat ke štěstí vykoupených...

NEOMEZENÉ PŘÍLEŽITOSTI

Budou mít dostatek příležitostí pro rozvoj svých vloh a schopností. Přijímání nových poznatků neunaví mysl a nevyčerpá tvůrčí sílu. Bude možno realizovat nejvelkolepější díla, uskutečnit nejvznešenější tužby, splnit nejkrásnější cíle. Přesto stále zůstanou nové výšiny, které bude možné zdolávat, nové divy hodné obdivu, nové skutečnosti, které bude možno odhalovat, nové úkoly, které budou rozvíjet rozumové, duševní i tělesné síly.

Budou zpřístupněny všechny poklady vesmíru a vykoupení je budou moci studovat. Neomezení smrtelností a únavou poletí na vzdálené světy... Děti země se radostně a s nadšením připojí k radosti a moudrosti nepadlých bytostí. Budou mít přístup k vědění a poznání, které bylo shromážděno během dlouhých let rozjímání a hloubání o Boží stvořitelské moci. Nezkresleně budou pozorovat slávu stvoření – slunce, hvězdy a hvězdné systémy – jak všechny ve stanoveném řádu krouží kolem Božího trůnu. Každá věc, od nejmenší po největší, nese jméno Stvořitele – všechno dokládá bohatství jeho moci.

Léta věčnosti budou postupně přinášet stále bohatší poznání Boha a Ježíše Krista. A s rozšiřujícím se poznáním poroste také láska, úcta a štěstí. Čím více budou lidé poznávat Boha, tím více budou obdivovat jeho charakter. Když jim Ježíš bude postupně odhalovat tajemství vykoupení a úžasné činy vykonané ve velkém sporu se satanem, pocítí vykoupení ještě větší lásku a s ještě větší radostí uchopí zlaté harfy a desetitisíce desetitisíců a tisíce tisíců hlasů se spojí v mohutném chvalo zpěvu. „A všechno stvoření na nebi, na zemi, pod zemí i v moři, všechno, co v nich jest, slyšel jsem volat: Tomu, jenž sedí na trůnu, i Beránkovi dobrořečení, čest, sláva i moc na věky věků.“ (Zj 5,13)

Velký spor mezi dobrem a zlem skončil. Není už hříchu ani hříšníků. Celý vesmír je čistý. V celém nezměrném stvoření vládne soulad a štěstí. Od Boha, který všechno stvořil, proudí život, světlo a štěstí do všech stran nekonečného prostoru. On nejmenšího atomu až po největší vesmírná tělesa, všechno živé

i neživé, v nezkalené kráse a dokonalé radosti hlásá, že Bůh je láska.

(Velké drama věků, str. 434–437; The Great Controversy, str. 674–678)

OTÁZKY K ZAMYŠLENÍ A SDÍLENÍ

1. Těšíš se na to, až Ježíš přijde?
2. Co učiní nebesa zcela novými a nekonečně zajímavými?
3. Tato přednáška obsahuje mnoho nádherných zaslíbení. Které se tě nejvíce dotýká? Proč?

*Ellen G. Whiteová,
byla jedním z průkopníků
Církve adventistů sedmého
dne; její dílo je mezi adventisty
vnímáno jako prorocký hlas*



ZÁVĚREČNÉ SLOVO

Stalo se to na letišti v Ženevě, ze kterého jsem měl odletět na pracovní cestu do tehdejšího Československa. U přepážky pasové kontroly jsem si všiml, že mi někdo ukradl aktovku, kterou jsem měl připnutou ke kufru na kolečkách. V aktovce jsem měl letenku, kreditní karty, klíče, mobilní telefon a určitou finanční hotovost. Dostal jsem se do velmi nepříjemné situace. Nejvíce mne však mrzela skutečnost, že jsem přišel o svoji Bibli, v jejíž přítomnosti jsem strávil mnoho času a kterou jsem měl plnou svých poznámek a podtrhaných veršů. Byl to takový „deník“ mé 35leté cesty s Bohem a s jeho slovem. Velmi těžce jsem nesl ztrátu „své“ Bible, kterou mi věnovala manželka, když jsem se rozhodl jít studovat do Collonges, abych se připravil na povolání kazatele. Prožíval jsem tuto ztrátu jako období určitého smutku.

O pět dnů později zazvonil telefon. V něm se mi představila neznámá žena. Vyprávěla mi, že během procházky po břehu Ženevského jezera objevil její chlapec pod keřem aktovku. Vnímá jsem jako zázrak, že v ní nebylo nic jiného než moje Bible. Podle mého podpisu v Bibli mne tato žena po nějaké době vypátrala. Nakonec se ukázalo, že tato žena byla vychována v adventistické rodině a po létech úplně ztratila kontakt s církví. Když jsme se setkali, vyjádřila radost a také předsevzetí, že obnoví svůj vztah s Bohem. Nalezení „mé“ Bible za těchto okolností byl naprosto úžasný a nečekaný okamžik.

Proč jsem k této Bibli tak připoután? Objevil jsem v ní naději a perspektivu budoucnosti pro svůj život. „Moje“ Bible mi také připomíná, jak jsem ji začal studovat s kazatelem. Byl to on, kdo mi pomáhal chápat prorocství z 2. kapitoly

knihy Daniel. Ten večer jsem si uvědomil, že moje lidská logika – byť založená na vědeckém studiu – mne nedovede k ničemu trvalému a podstatnému. Strídání předpovědných království – které se naplnilo během dějin – a pád kamene, který nakonec zničí všechno a sám naplní celou zemi a vesmír – to pro mne znamenalo osvětlení podobné blesku. Pochopil jsem, že neexistuje jiná skutečnost než skutečnost Boha. Skutečnost Boha, který nám dává naději a který se brzy vrátí na svět. Toto poznání v jediném okamžiku změnilo můj život. A od té doby mám touhu studovat toto slovo naděje a života. Společně s manželkou jsem dospěl k rozhodnutí zanechat své povolání inženýra a stát se kazatelem. To mi umožnilo stále více poznávat Boží slovo plné proměňující moci, kterou jsem sám zažil, a také je z Boží milosti zvěstovat. O několik měsíců později jsme byli pokřtěni a od své manželky jsem jako dárek dostal svoji Bibli.

Drahé sestry, drazí bratři a přátelé! Těším se na to, že během tohoto modlitebního týdne budeme studovat a prohlubovat poznání Božího slova. Pál bych vám, abyste se znovu setkali s nadějí. Abyste znovu objevovali a poznávali našeho Spasitele Ježíše Krista. Byl to on, který nám dal slovo naděje, které tak naléhavě potřebujeme.

*Ulrich Frikart, předseda
Evro-Africké divize*



INFORMACE O SBÍRCE MODLITEBNÍHO TÝDNE

Během tohoto modlitebního týdne jsme měli jedinečnou příležitost v řadě přednášek sledovat Boží poselství pro dnešní dobu. Slova naděje nám pomohla více poznávat Ježíše, prohloubit náš vztah s Bohem a přiblížit se k němu v modlitbách. Pokud s pokorným duchem přijdeme k Bohu, neodmítne nás a poskytne nám radost a sílu k prožívání křesťanského života. Následovat Ježíše znamená jednat tak, jak jednal on. On nám dává všechny dobré dary.

Dokonce neušetřil ani sám sebe, abychom my mohli získat život. Pochopení Ježíšova jednání nás vede k vděčnosti, kterou vyjadřujeme slovy i jednáním. Člověk, který je naplněn vděčností, chce sdílet svou naději s lidmi, které potkává. Svoji vděčnost za Boží každodenní vedení však můžeme také vyjádřit hodnotami, které nám Bůh svěřil do správy. V tomto smyslu máme příležitost přinést v závěru tohoto modlitebního týdne své finanční dary.

K čemu budou sloužit tyto dary? Dary ze všech sborů na celém světě budou předány na Generální konferenci, která je tento rok použije k realizaci zvláštního projektu s názvem Globální misie. Ten zahrnuje misijní práci v těch oblastech, jazykových a etnických skupinách, ve kterých nejsou doposud žádní adventisté nebo je jich tam málo. I Evro-Africká divize obdrží od Generální konference finanční prostředky pro tento evangelizační projekt. Větší část prostředků však bude určena na práci mimo evropské země.

Jedním z největších misijních polí je z celosvětového pohledu Indie, ve které žije více než 1,1 miliardy lidí. Z toho 80% hinduistů, 13% muslimů, 2% křesťanů, 2% sikhů a 3% lidí vyznávajících jiná náboženství. Navíc v Indii žije kolem 4 600 různých etnických skupin, které hovoří více než 1 600 registrovanými jazyky. Právě misijní činnost v Indii je pro církve velkou výzvou. Boží Duch v této zemi působí výrazným způsobem. V současnosti je Indie nejrychleji rostoucím misijním polem na světě. V období od roku 2000 do roku 2005 stoupl počet členů církve z 350 000 na více než 1 milion.

Misijní sbírka bude také určena pro misionáře – průkopníky, kteří pracují v nejvzdálenějších oblastech Indie a zvěstují slovo naděje tamním obyvatelům. Jedním z nich je Divijohn. Před několika lety se misionáři, kteří pracovali v rámci projektu Globální misie, zeptali Divijohna, jestli by nechtěl studovat Bibli. Souhlasil. Studoval Bibli, hledal odpovědi na své otázky a netrvalo dlouho a Divijohn byl pokřtěn jako první adventista ve své vesnici.

Divijohn si však dobrou zprávu nenechal jen pro sebe a vyprávěl ostatním o své víře. O tom, co se naučil. Zanedlouho se připojil k misionářům. Po získání potřebného vzdělání se vrátil do rodného státu Orissa. Vyprávěl lidem o Bohu, studoval s nimi Bibli. Během prvního roku se díky jeho práci rozhodlo pro křest 60 lidí. Zakládal také nové sbory. Momentálně je to 28 sborů, do kterých přivedl již více než 900 nových členů. Divijohn však není pouze řečník, ale ve vesnicích, ve kterých káže, pomáhá lidem i ve zdravotní oblasti. Otevřeně hovoří o tom, že je to Bůh, kdo uzdravuje. Život tohoto muže je složen z práce a modlitby.

Divijohn posílá mnoho zpráv o úžasném postupu křesťanského poselství v Indii. Nicméně ani on se nevyhnul těžkostem. Lidé, kteří ve své vesnici nechtěli křesťany, Divijohna pronásledovali. Šestkrát byl uvězněn a dokonce mu několikrát bylo vyhrožováno smrtí. Bůh mu však vždy zachránil život. Stejně tak i nově pokřtění členové častokrát musí trpět pronásledováním ze strany rodinných příslušníků a sousedů. Někteří po návratu ze zaměstnání našli svůj dům vypálený, další byli nuceni pít znečištěnou vodu. Někým adventistům bylo odmítnuto, aby byli pohřbeni na hřbitově.

Nic z toho však nedokázalo zastavit tohoto muže v Božím díle. Povzbuzuje věřící a posiluje jejich víru, protože ví, že žít pro Krista má smysl. Poselství naděje přináší své ovoce. Poselství církve se šíří jako požár. Nově pokřtění členové hovoří se svými příbuznými a sousedy, kteří pak mluví s dalšími a dalšími lidmi.

Prostředky vybrané během sbírky modlitebního týdne budou mít velký dopad. Podporujeme jimi adventisty, kteří riskují i své životy proto, aby přinesli poselství naděje do zatím nedotčených oblastí a aby s pomocí Ducha svatého smířili lidi s Bohem. Děkujeme vám za modlitby za tyto průkopníky a také za prostředky vybrané při sbírce modlitebního týdne, které podpoří tyto muže a ženy v jejich činnosti.

Peter R. Kunze, hospodář Evro-Africké divize CASD

časopis Církve adventistů sedmého dne

Advent



- ♦ rozhovory se zajímavými lidmi
- ♦ aktuální témata
- ♦ teologická zamyšlení a studie
- ♦ historie církve
- ♦ vzdělávací kurz pro učitele (i studenty) sobotní školy

- ♦ příloha Pathfinder pro děti
- ♦ Impulz – příloha pro mladé i ty ostatní
- ♦ reportáže z akcí
- ♦ informace ze sborů, sdružení a organizací v církvi

♦ ADRA v kostce ♦ dopisy čtenářů ♦ křížovka ♦ oznámení

Časopis Advent si můžete objednat ve sborovém traktátu nebo e-mailem na adrese expedice@adventorion.cz či telefonním čísle 233 321 621.